

+

Κανών

**τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν
Νικάνορος τοῦ θαυματουργοῦ**

Ἐποιήθη ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθωνος

* 2008 *

Κανὼν ὁσίου Νικάνορος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:
«Καστοριέων δέχοιο εὐχαριστίαν πάτερ. Ἀ(θανάσιος)».

Ῥιθὴ α'. Ἦχος δ'. Ανοίξω τὸ στόμα μου.

Κοινὴν δέξαι, Ὅσιε,
εὐχαριστίαν καὶ αἴνεσιν,
ἦν πάντες προσάγουσι,
Καστοριεῖς εὐλαβῶς,
δί' ἦν ἔδειξας,
τρανήν εὐεργεσίαν,
θανάτου τὸν ὄλεθρον,
παύσας πρεσβείαις σου.

Ἀρπάσας τὸ δρέπανον,
δί' οὗ ὁ ἄδης ἐθέριζεν,
Νικάνορ μακάριε,
τοῦτο κατέσπασας,
καὶ διέσωσας τὴν πόλιν Καστορίας,
ὑμνοῦσάν σου ἔκτοτε,
χάριν φιλότεκνον.
Σωτῆρος ἐκτύπωμα,
πάτερ Νικάνορ, γενόμενος,
τοῦ σώσαντος ἄνθρωπον,
ὄντως ἠγάπησας,
τὸν πλησίον σου,
διὸ καὶ Καστορίας,
κατοίκους διέσωσας,
σὲ ἱκετεύσαντας.

Θεοτοκίον

Τριάς σε ἀνύψωσεν,
Θεοκυῆτορ Πανάμωμε,
τεκοῦσαν ὡς ἄνθρωπον,
Λόγον τὸν ἄναρχον·
ὄθεν εἴληφας,
Αὐτῆς τὰ δευτερεῖα,
πρεσβεύουσα πάντοτε,
ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Ωιδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Ὁ ροῦς ἔστη, πάτερ, τοῦ θανάτου,
θερίζων πιστοὺς Καστοριεῖς,
ὄτε πρὸς σὲ κατέφυγον,
καὶ πρέσβυν ἀκαταίσχυντον,
πρὸς τὸν Χριστὸν προέβαλον,
ἀνάγκη περισφιγγόμενοι.

Ῥύομενος, Πάτερ, μὴ ἐλλίπης,
αἰίποτε τοὺς Καστοριεῖς,
πρεσβείαν αἰτουμένους σου,
ἐν συμφοραῖς καὶ θλίψεσιν,
ἐκ τῆς πικρᾶς στενώσεως,
πρὸς πλάτος ἄγων ἀνέσεως.

Ἰώμενον νόσους βροτοφθόρους,
Χριστὸς ἔδειξέ σε ἰατρόν,
Νικάνορ παμμακάριστε,
βραβεύσας τοὺς ἀγῶνάς σου,
καὶ τείνει οὖς εὐήκοον,
ταῖς πατρικαῖς μεσιτεῖαις σου.

Θεοτοκίον

Ἐλέησον, Μῆτερ, τὸν λαόν σου,
ἐκ πάσης τοῦ βίου συμφορᾶς,
εἰρήνην ἀκατάσειστον,
τοῦ Ἰησοῦ παρέχουσα,
καὶ πρὸς ὁδὸν ἰθύνουσα,
Καστοριεῖς ταῖς πρεσβείαις σου.

Ωιδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὡς ποτε ἐν τῇ ἐρήμῳ,
οἱ Ἑβραῖοι κατέπιπτον,
ἐκ πικροῦ θανάτου,
καὶ Καστοριεῖς ἐθερίζοντο,
ἀλλὰ, Νικάνορ, εὐχᾶς σου αἰτησάμενοι,
ἐλυτρώθησαν,
δοξολογοῦντες τὸν Κύριον.

Νίκην ἔχων φερωνύμως,
νικητῆς ἀναδέδειξαι,
κατὰ διαβόλου,
ἔτι ἐν σαρκὶ πορευόμενος·
καὶ μετὰ πότμον, Νικάνορ, κατενίκησας,
ἀφανίζοντα, Καστοριεῖς πικρὸν θάνατον.

Δῆσον, ὅσιε Νικάνορ,
σαῖς εὐχαῖς τὸν ἀλάστορα,
κατὰ τῶν σῶν τέκνων,
αἶροντα ὑπέροφρον καύχησιν,
καὶ ὡς στρουθὸν ἀλαζόνα καὶ ἀνίσχυρον,
δείξον δύναμιν,
ἡμῖν παρέχων τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Ἐν νυκτί τε καὶ ἡμέρα,
πρὸς σὲ ὄμματα αἶρομεν,

μητρικὴν σου χάριν,
Πάναγνε, πιστῶς ἐξαιτούμενοι,
τὴν σωτηρίας ἐλπίδα ἀναθέμενοι,
ταῖς πρεσβείαις σου,
πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον Κύριον.

Ἦδιθ ε' Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Χαρὰ διεδέξατο,
τὸ πένθος, Ὀσιώτατε,
ὄτε ἡ σκιά ἐξηφανίσθη,
πικροῦ θανάτου καταθερίζοντος,
δῆμον Καστορίας ἀδεῶς,
πίστει ἐξαιτήσαντος,
τὰς εὐχὰς σου πρὸς Κύριον.

Οὐδέν σοι λογίζεται,
Νικάνορ, νῦν ἀδύνατον,
χάριν τοῦ Θεοῦ ἐνδεδυμένῳ·
ὄθεν θανάτου,
νέφη διώκονται,
χειρὰς αἵροντός σου πρὸς Χριστόν,
Ὅν τρανῶς ἐδόξασας,
ἐπὶ γῆς θείῳ βίῳ σου.

Ἰθύνων πρὸς Κύριον,
μὴ παύση τὰς ὁδοὺς ἡμῶν,
ὦ φιλοτεκνότατε Νικάνορ,
καὶ μετανοίας,
πύλας διάνοιξον,
ἵνα καρποφόρως τὴν ζωὴν,
ἅπαντες μετέλθωμεν,
καὶ Ἐδὲμ ποθητῆς ἐπιτύχωμεν.

Θεοτοκίον

Ὁ θάνατος, Δέσποινα,
τῷ Τόκῳ σου ἀπώλετο,
καὶ ζωὴ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων,
κατεβραβεύθη·
ὅθεν ὑμνοῦμέν σε,
ὡς παντευεργέτιδα ἡμῶν,
πάντοτε παρέχουσαν,
τοῖς πιστοῖς προστασίαν σου.

ᾠδὴ ζ'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ἐθραύσθη δρέπανον, Ὅσιε,
Νικάνορ, τοῦ θανάτου πρεσβείαις σου,
καὶ διεσώθησαν,
Καστοριεῖς ἀγαλλόμενοι, καὶ τὴν εὐεργεσίαν ἐκδιηγούμενοι.
Ἵπάρχεις τεῖχος ἀκράδαντον,
Νικάνορ, ἐν ᾧ σώζονται ἅπαντες,
οἱ πολεμούμενοι,
καὶ ἐν κινδύνοις κυκλούμενοι,
καθὼς Καστοριέων ὁ δῆμος σέσωφται,

Χεῖράς σου τεῖνον πρὸς Κύριον,
Νικάνορ, καὶ τὴν χάριν καθέλκυσον,
Ἁγίου Πνεύματος,
ὅπως θανάτου ὁ πέλεκυς,
μὴ ἔλθῃ αἰφνιδίως ἐπὶ τοὺς δούλους σου.

Θεοτοκίον

Ἀνοικτιομόνως πιέζει με,
ὦ Δέσποινα, ἐχθρὸς ὁ μισόψυχος,
ζητῶν πιάσαι με,
ὥσπερ πτηνὸν τὸν ταλαίπωρον,
διὸ σπεύσασα ῥῦσαι τῆς ἀπωλείας με.

ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ῥητορεύουσι
τὰ θαύματά σου, Ὅσιε, ἅπερ πεποίηκας,
τὴν ἐν Χριστῷ ἀρετὴν,
δι' ἧς οἶκος γέγονας Ἁγίου Πνεύματος,
καὶ κατίσχυσας,
τῶν νόμων τῶν τῆς φύσεως,
ὡς βιοὺς ὑπὲρ τὴν φύσιν.

Ἰκετεύομεν,
τὰ τέκνα σου, πανόσιε,
πάντοτε μνήσθητι,
ἀδυναμίας ἡμῶν,
καὶ ταύτην ἐνίσχυσον ὅπως νικήσωμεν,
τὸν ἀντίπαλον,
ὅστις ἐπιβουλεύεται,
σωτηρίαν αἰωνίαν.

Σῶσον αὐθὶς τε,
τὴν Καστορίαν, ἣτις σου,
γεραίνει πάντοτε,
χρεωστικῶς ἐν χαρᾷ,
τὸ μέγα θαυμάσιον δι' οὗ ἐξήγαγες,
τὸν λαὸν αὐτῆς,
φθορᾶς θανάτου, Ὅσιε,
ταῖς ἀγίαις σου πρεσβείαις.

Θεοτοκίον

Τρέμω, Δέσποινα,
τὸ ἔσχατον κριτήριον,
ὅπερ στηθήσεται,
ὑπὸ δικαίου Κριτοῦ,
καὶ ἅπερ πεπράχαμεν φανερωθῶσιν ἐκεῖ
ὄθεν δέομαι,
παράστηθι μεσῖτίς μου,
καὶ γεέννης λύτρωσαί με.

Ἰδιὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἰερῶν λειψάνων σου ἡ θήκη,
Νικάνορ, ἐκβλύζει θεῖα ὕδατα,
τοῖς πιστῶς προστρέχουσιν,
ἀσθενείας λύουσα,
καὶ τὴν χαρὰν παρέχουσα,
ἐκ βίου θλίψεων,
θανάτου τε φθορᾶς ἀπαλλάττει,
ὥσπερ Καστορίαν, διέσωσε τὸ πάλαι.

Ἄπερ ἐδωρήσατο Χριστός σοι,
Νικάνορ, χαρίσματα τοῦ Πνεύματος,
μεταδίδως ἅπασιν,
ὡς πιστὸς διάκονος,
διώκων ἀσθενήματα,
ψυχῆς καὶ σώματος,
καὶ σκότους τὴν ἀχλὺν διαλύων,
νοεῖα ἐμπνεύσει,
ἱκεσιῶν σου θείων.

Νικητοῦ θανάτου υἱὸς πέλων,
Χριστοῦ ἀναστάντος ἐκ νεκρῶν,
Νικάνορ πανσεβάσμιε,
νικᾶς σώματος θάνατον,
καὶ χορηγεῖς τοῖς μέλπουσι,
ζωὴν αἰώνιον,
ὡς ἔχων παρῴρησίαν μεγίστην,
πρὸς τὸν Ζωοδότην,
ἧ χρῶ ὑπὲρ σῶν τέκνων.

Θεοτοκίον

Ποίοις ἐγκωμίοις ἐπαξίους,
τιμήσωμεν δόξαν σου, Ἄγνη,
ὅτι ναὸς γεγένησαι,

Λόγου Θεοῦ, Ὅν φρίττουσιν,
ἐπουρανίων τάγματακ
διὸ τό, Χαῖρέ σοι,
βοῶμεν ἀσιγήτως αἰτοῦντες,
τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου,
ἀκοίμητον πρεσβείαν.

Ωιδὴ θ'. Ἄπας γηγενῆς.

Ἄλλης βιοτῆς,
ὑπάρχων συμμετοχος,
Νικάνορ ὅσιε,
καὶ ἀέρα Πνεύματος,
περιπολεύων ποιεῖς θαυμάσια·
διὸ πάλαι κατέπαυσας,
θανατηφόρον ὁρμήν,
νεμομένην Καστορίαν, ἣτις σου,
εὐγνωμόνως ποιεῖ τὰ μνημόσυνα.

Τρόποις πολλαπλοῖς,
ὁ Κύριος, Ὅσιε, καθοδηγεῖ τοὺς πιστοῦς,
ἐκζητῶν μετάνοιαν,
εἰς Βασιλείαν Αὐτοῦ εἰσάγουσαν·
διὸ θανάτου θέριστρον,
διδούς προγόνοις ἡμῶν,
θεῖον φόβον τούτοις προεξένησεν,
προσφυγοῦσι σεπτῇ μεσιτεία σου.

Ἔχοντες θερμόν,
προστάτην σε, ὅσιε Νικάνορ, κράζομεν·
Καστορίαν φύλαττε,
ἀπὸ κινδύνων ψυχῆς καὶ σώματος,
ἐχθροῦ διώκων θήρατρα,
καὶ ἐγκαινίζων ἡμῖν,
θεῖον φόβον, βίον ἀναμάρτητον,
προξενοῦντα ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ῥῦσαι πειρασμῶν,
τὴν πόλιν σου, Ἄγιε, τὴν σὲ γεραίρουσαν,
καὶ ναὸν περίλαμπρον,
ἀνατιθεῖσαν ὑπομιμνήσκοντα,
θαυματουργὸν ἐπέμβασιν,
δί' ἧς διέσωσας,
ἐκ θανάτου,
τοῦ καταθερίζοντος,
τοὺς προγόνους ἡμῶν, τῇ πρεσβείᾳ σου.

Θεοτοκίον

Ἄκουσον, Ἄγνή,
φωνὴν τῆς δεήσεως Καστοριέων πιστῶν,
καὶ σὺν τῷ Νικάνορι,
Χριστὸν ἀπαύστως καθικετεύετε,
ὅπως ἡμῖν χαρίζηται,
ψυχῶν συμφέροντα,
ἐν ἀγάπῃ καὶ εἰρήνῃ πάντοτε,
καὶ ζωῆς ἀξιόση τῆς κρείττονος.

Στίχοι ἱκετικοί

Νίκας χάρισαι Σεραφεῖμ ἐπισκόπω,
Τιμῶντι, Νικάνορ σου, πιστῶς τὴν χάριν.